

Wakker en geduldig?

Momenteel heerst er onrust en onvrede en vooral ongeduld. Niet onbegrijpelijk gezien de ingrijpende dingen die er gebeuren. Het is heftig en roept heel veel op.

Het duurt te lang wordt er geroepen. Tja dat mag je wel zeggen na 26000 jaar ;) toch hebben de meesten die nu zo ongeduldig zijn niet het gevoel dat ze hun hele leven al wachten op een kanteling. Nee de meesten verlangen terug naar hun oude leventje. De meeste mensen die nu zo ongeduldig zijn, hebben afgelopen jaar geleerd hoe hun oude wereldje eigenlijk in elkaar zit. Ze zijn gedeeltelijk wakker geworden. En dat wat ze ontdekten was natuurlijk schokkend, enorm schokkend. En hoogstwaarschijnlijk weten ze nog maar een fractie van wat er werkelijk achter de schermen gebeurt.

Ik vind het ook wel grappig, en hou me te goede, ik drijf er niet de spot mee, maar dat iedereen die afgelopen jaar wakker werd nu zo ongeduldig is. We wachten al een jaar, wordt er dan boos geroepen....

Degenen die al lang wakker zijn, hebben al zoveel jaar gewacht en ik kan je zeggen, ik voel geen enkel ongeduld. Samen met een dierbare vriendin, zij was namelijk de enige met wie ik over 'mijn' ontdekkingen kon spreken,(Ieder ander verklaarde me voor gek), volgden we jaren lang: David Icke, Benjamin Fullford, Cobra, Frontier magazine, WanttoKNow, Mike Adams, de Health Ranger, Alex Jones, Ole Dammegard, James Corbett en vele anderen. Ook las ik veel boeken over deze onderwerpen, en probeerde overal informatie te vinden.

Momenteel is er heel veel info, toen ik begon was er nog maar heel weinig te vinden. Je moest echt goed zoeken. Mijn vriendin en ik spraken vaak over 'the Event' aangekondigd door Cobra, ik denk dat het is begonnen rond 2012, en we volgden alles wat hij deelde. Hoopvol over de verwijdering van allerlei kwaadaardige elementen in de biosfeer. En hoe het licht indaalde op aarde en dat we een kritieke massa dienden te bereiken om aan dat kantelpunt toe te kunnen komen. We deden mee aan groepsmeditaties, en aan wereldmeditaties toen er nog nauwelijks mensen aan meededen. We bereikten dan 3000 tot 5000 mediteerders over de hele wereld en soms niet eens 2000. De rest was nog vrolijk aan het genieten van hun 'goede' leven of aan het overleven.

Wij waren alert en waakzaam. We wisten dat na 9/11 er een soort versnelling was ingezet om de bevolking verder te knechten. We zagen alle manieren waarop dat gebeurde, de valse vlag operaties in allerlei steden. Denk je nog steeds dat die 'aanslagen' in Nice, Berlijn, Apeldoorn, Parijs, en ga zo maar door, echte aanslagen waren? Denk dan nog eens.

We volgden Ole Dammegaard die haarfijn aantoonde dat het allemaal valse vlag aanslagen waren. Maar als een van ons de euvele moed had

om dat te vertellen tegen anderen, dan was hoon en afwijzing ons deel. Het was eigenlijk een eenzame tijd. Ook in mijn familie was niemand wakker, mijn dochter en haar gezin niet, mijn ouders niet, mijn zussen niet. En in bijna alle vriendenkringen waar ik in verkeerde, was er niemand met wie ik over deze dingen kon praten. Allemaal geloofden ze het narratief uit de kranten en tv.. Hun argumenten leken zo logisch: het kan nooit zo zijn dat de overheid het slecht met je voorheeft. Ook bedrijven hebben natuurlijk ook het goede met je voor, wat denk je nu toch. En een samenzwering dat kan toch helemaal niet, dan zou er echt wel iemand met het nieuws naar buiten komen. Nee zo'n geheim is niet houdbaar in een grote groep. Op dat moment wist ik nog niet van de pedofiele satanische feestjes waar kinderen worden geofferd. En de chantage die daarmee wordt gepleegd, en de straffen als je uit de school durfde klappen. Nee dat wist ik toen nog allemaal niet. En toen ik daarover hoorde, reageerde ik net zoals de gemiddelde burger, Nee dat is echt niet waar, dat doen mensen niet, die hebben toch zelf ook kinderen. Dat duurde even voor ik voldoende bewijs had gezien om te kunnen geloven dat dit wel waar is, en echt gebeurt.

Als je het eenmaal ziet, zie je het overal, de symbolen, de dingen die niet kloppen, het bedrog, en de goedgelovigheid van de massa. Naast ons intense onderzoekswerk naar de wereldse werkelijkheid, waren we zelf ook heel intens bezig ons bewustzijn te verhogen. We mediteerden frequent, ik richtte met twee anderen een meditatiegroep op, die iedere zondag samen kwam. We deden allerlei dingen die eraan bijdroegen dat we ons innerlijk weten konden openen. We deelden ook veel met elkaar en hadden boeiende inspirerende gesprekken. Mijn lieve vriendin was mijn baken in nood in deze tijd. We hielpen elkaar door de momenten van twijfel en wanhoop heen. Maar we bleven geloven in 'the event'. Vol vertrouwen.

Ook gaf ik cursussen aan anderen die mij hielpen om mijn hartstreek te openen. Cursussen om te leren luisteren naar je lichaamstaal en die te herkennen. Bij jezelf en bij anderen. Labyrint schrijf oefeningen. Schilderen op een zeer intuïtieve wijze. Schrijfcursussen die waarin we op allerlei manieren schreven, waardoor de denkkeest op een zijspoor werd gezet en de echte creatieve ziel zich openbaarde. Prachtige ervaringen waren dat.

In mijn hart komen lukte na heel lang. (Veel meer dan een jaar :) Ik mediteerde al vanaf 1989 en mijn hart en de weg naar mijn innerlijk weten opende zich pas in 2013. Wel had ik daarvoor altijd mijn intuïtie, die eigenlijk onfeilbaar bleek. Ik twijfelde er vaak aan, maar mijn intuïtie twijfelde nooit. Ik had veel moeilijkheden kunnen voorkomen, had ik ernaar durven luisteren.

Maar ja dat werd in de buitenwereld niet aangemoedigd en mijn denkkeest was ook erg goed ontwikkeld. Dus ik luisterde (te) vaak naar

mijn zogenaamde 'gezonde' verstand. Niet de beste weg. Want bij de meesten en dus ook bij mij werkte het gezond verstand puur vanuit het mentale, dat is denken en vooral herinneren. De denkkeest verwijlt meestal in de toekomst en het verleden, en wordt niet gedreven door liefde, maar door angst. Er was ook wel een onderbuikgevoel, maar dat is nog steeds niet hetzelfde als je intuïtie. Intuïtie is weten vanuit je hart. Misschien is niet iedereen het hiermee eens, maar dit is mijn persoonlijke ervaring.

Deze lange weg, die rijkelijk beloond werd toen ik eenmaal mijn hart binnen kon, heeft ervoor gezorgd, dat ik daarmee, een bron aanboorde die zo diep verankerd zit, dat mijn vertrouwen in die bron oneindig groot is. Als ik daar 'nieuws' hoor, of antwoord krijg op mijn vragen, dan weet ik dat het waar is. Ze geven eigenlijk nooit een periode of exacte tijd aan, want tijd is flexibel. Tijd is als was, kneedbaar en dus veranderlijk, wij bepalen zelf door ons 'zijn' of iets snel of traag gaat gebeuren. Het ligt gedeeltelijk vast, maar niet helemaal. Dat is natuurlijk ook zo frustrerend, ook nu: nu er steeds is gezegd, dan gaat het gebeuren, en nu staat het voor de deur, en dan schuift het ogenschijnlijk weer op.

Wat er dan gebeurt is heel boeiend om te observeren. Allereerst kun je natuurlijk alleen in de ander observeren, wat je al kent in jezelf. Als je zelf geen jaloezie kent, herken je het ook niet in anderen (wat heel lastig kan zijn) Als je zelf nog nooit ongeduldig was, zie je ook geen ongeduld in anderen.

Goed ik ken ongeduld heel goed, hij was lange tijd mijn beste vriend, nu ja beste :)

Wat ik nu waarneem bij anderen is ongeduld over wat er zou moeten en zal gaan gebeuren. En wat doet ongeduld? Die zorgt dat mensen hun vertrouwen verliezen hun vertrouwen wat klaarblijkelijk slechts een heel dun laagje is. Hoe zou dat komen? Ze haken af, worden boos, beschuldigen de boodschapper: zeggen nare dingen, zoals: JIJ BENT EEN TROL, of een bedrieger. Etc.

Wat hier echt interessant is, is natuurlijk de vraag hoe het komt het dat mensen zo snel hun vertrouwen verliezen? Dat is uitermate heel boeiend. Maar wat ook boeiend is; Hoe komt het dat anderen hun vertrouwen behouden? Ik kan deze vraag slechts vanuit mijn eigen ervaring beantwoorden. Mijn vertrouwen is gebaseerd op een diep weten, niet op oppervlakte weten, op de media, of op anderen. Mijn echte weten zit in mij en wat ik aangereikt krijg toets ik daar. Dat helpt me om te onderscheiden wat de moeite waard is om te vertrouwen en wat niet. Heb ik dan nooit twijfels? Ja natuurlijk wel, maar dat is zeldzaam. Soms reikt iemand die ik hoog acht iets aan waardoor ik ga twijfelen, maar even stilstaan en de vraag vanbinnen stellen, lost dat direct op.

De helpers in mijn hart

Ik heb in mijn hart in de loop der jaren eerst mijn twee engelen, en daarna mijn drie gidsen leren kennen, maar ook alle anderen die mij ergens bij helpen, of me informatie geven. Velen van hen zijn mensen die ik kende uit dit leven, maar zijn al overleden. Maar er is ook een overgrootmoeder die zelfs mijn vader nooit heeft gekend, en ik dus ook niet. Zij helpt mij bij kwesties die te maken hebben met familie en familielijnen. Bloedverwanten dus. Zij hielp me om te gaan met hele moeilijke dingen die gebeurden in mijn leven en die me veel pijn en verdriet gaven. Zij liet me zien dat ik mijn hele lijn van voorouders hielp door het in mijzelf op te lossen. Ik voelde de pijn van allen die een vergelijkbare ervaring hadden gehad. Ik zag dan ook via haar een hele stoet van mensen uit mijn familiegeschiedenis die gebogen liepen onder het hun aangedane leed. Zij hadden toen niet de mogelijkheid om het echt op te lossen, ik gelukkig wel, met hulp van mijn overgrootmoeder. Zij vertelde mij ook dat ik als enige bewuste in deze (grote familie gekomen was om dit te doen.

Mijn gidsen zijn elk voor bepaalde aspecten van mijn leven. De eerste gids leerde ik vrij snel kennen toen ik in mijn hart kon. Hij heet Paolo. Een oosters uitziende man, met veel humor en een plezierige manier van doen. Hij begeleidde me tot ik van hem hoorde dat hij klaar was, ik zou een nieuwe gids krijgen, want ik was nu even ver ontwikkeld als hij was. Toen kwam Stanislas, een Russisch orthodox aandoende man. Waar ik wel even aan moest wennen, hij was veel afstandelijker, in het begin zeker, hij had een totaal andere humor. Van hem leerde ik heel veel dingen en hij is nog altijd mijn gids. Hij heeft een speciale manier van helpen. Hij laat mij altijd dingen ervaren. Als ik met een vraag bij hem kom, dan schenkt hij me eerst een kopje thee in, uit een grote samowar, hij heeft ook een leuk huis met veel iconen aan de muur en in nissen, en dikke kussens om op te zitten. Als we dan samen theedrinken, vraagt hij me om op de bodem van het kopje te kijken, daar is altijd een tekening een hartje of een bloem, en die opent zich dan, en dan kan ik daardoor in een andere werkelijkheid stappen en ervaren wat Stanislas me wil laten weten. Hij geeft eigenlijk nooit een direct antwoord, maar laat het me ervaren of geeft me aanwijzingen zodat ik het zelf kan ontdekken. Zo mocht ik een keer door een hartje op de bodem van het theekopje een prachtige tuin inwandelen, die aangelegd was in de vorm van een hart, de ene kant allemaal rode en roze rozen, hoge rozen, je kon er niet overheen kijken, met een overweldigende geur, de andere kant van het hart waren allemaal lila en witte bloemen, lavendel, seringen, vlinderbomen, spirea, ook zo mooi, en er liep een pad doorheen en omheen. Aan de andere kant van het hart zat iemand met wie ik een warme liefdevolle band had gehad, maar die op dat moment onbereikbaar voor me was. Verhuisd en ver weg. Ik had gehoopt dat onze diepe vriendschap meer zou kunnen zijn. Maar dat was niet het geval, in die prachtige rozentuin, die in zijn

hart bleek te zijn, spraken we samen, en begreep ik dat het niet zo zou zijn. Ondanks dat was de ontmoeting heel liefdevol en 'hart'elijk. En het hielp me om mijn hoop los te laten.

Mijn laatste gids die ik mocht leren kennen heet Magdalena, zij woont in een mooi groot huis in mijn hart (iedereen die ooit een plekje in mijn hart kreeg, heeft er een huis) en ik ontmoette haar nadat ik met een vriendin een soort van queeste deed naar Rennes-le-Chateau op zoek naar de waarheid omtrent Maria Magdalena en Yeshua. Zij is mijn gids die me helpt de Maria-Magdalena energie op aarde te brengen, want dat is een van mijn taken. Leerde ik vlak voor ik haar leerde kennen. Zij is een dame die ik niet ken uit dit leven maar uit een eerder leven, en zij woont in dat mooie huis, met een inrichting uit de jaren 50, met van die tapijtjes op tafel en antimakassars op de stoelen. Het doet me heel erg aan mijn oma denken. Toch is het een heel open en moderne vrouw, en spreken met haar is heel fijn. Ze vertelt me ook niet wat ik moet doen, maar wel wat ik goed heb gedaan. En als ik vragen stel geeft ze wel mooie antwoorden. Een beetje plechtig dat dan weer wel.

Enfin, ik gaf jullie een kijkje in mijn bron van weten, kennis, wijsheid. En als antwoord op de vraag hoe komt het dat ik in mijn vertrouwen kan blijven, wel, dat komt doordat ik in mijn hart alle antwoorden vind.

Ik wens en hoop dat iedereen die onzeker is over wat er in de wereld gebeurt, ook de moeite en tijd wil nemen, om de ingang naar zijn of haar hart te vinden. Want dat is de andere helft van het 'wakker' worden. Je bent maar half-wakker als je alleen je onderzoek doet in de wereld.

Namaste, Tanni